

[Nør Christensen]

påstå. Han var måske værd at lytte til, så meget mere som der ikke skal megen fantasi til at forestille sig, at det er zuluerne og afrikaanerne, den dag de bliver enige, der meget langt kommer til at bestemme Sydafrikas fremtid.

At Buthelezi ikke ønsker en socialistisk revolution, er vist ganske sikkert; dertil har han og zulufolket nok lært for meget af broderfolket ndebelernes skæbne i Zimbabwe.

Vi bør ikke mindst lytte til faglige ledere som generalsekretæren for det sydafrikanske tekstilarbejderforbund. I 15 år har hun slidt for at organisere de sorte tekstilarbejdere, i begyndelsen forfulgt af regeringen, nu forfulgt af ANC-folk, der beskylder hende for at være forræder. For øjeblikket søger hun at forhandle sig til en arbejdsfordelingsaftale for sine medlemmer for at undgå fyringer. Et smukt resultat af boykotkampagnen! Hun siger ifølge Berlingske Tidende den 2. november i år bl.a.:

»Jeg må bede velmenende folk i udlandet om at afveje følgerne af deres gode intentioner mod realiteterne i Sydafrika, for ellers risikerer man, at de gode intentioner fører os lige lukt i graven.«

Det er den slags folk og mange andre, vi i CDs gruppe mener man bør lytte til. Det er den slags folk, der endnu vil tale sammen over de opbyggede mure mellem racegrupper og nationer i Sydafrika, vi vil støtte og forsvare. Derfor må vi stemme imod boykot. En boykot vil, hvis den bliver effektiv, berøve netop disse modige modstandere af apartheid deres mest effektive våben i kampen for en bedre tilværelse i et land med lige ret for alle og med et pluralistisk demokrati med effektive garantier for alles ret til at være der.

Jeg kan se, at min talertid desværre er udløbet her i første omgang, men skal true med at vende tilbage i anden omgang og vil slutte med at sige, at det, der foreløbig ligger forude, ikke er tre ting, men er mange andre ting. Det er måske 100, måske 500, måske 1.000 ting; det er forhandlinger, knaldhamrende behårde forhandlinger, for kun på den måde opnår man den bedste løsning.

Albrechtsen (VS):

Udenrigsministeren mente, at VS-SF-forslaget var et splittelsesforslag. Det forstår jeg ikke helt. Det er i hvert fald et udtryk for,

hvad SF og VS mener er absolut nødvendigt, og hvad vi også håber på der kan blive flertal for i folketinget.

Vi har ikke bygget disse forslag på forhåbningen om, at regeringen og regeringspartierne på nuværende tidspunkt er modne til at medvirke til de skridt, som vi foreslår, og det er måske det, udenrigsministeren mener med, at det er et splittelsesforslag. Men selv om regeringen ikke vil være med, kan det jo meget vel tænkes, at der er flertal for nogle af de ting, der indgår.

Jeg synes, at regeringen i sine forslag har fået placeret sig mellem to stole. Man har på den ene side erkendt, at sanktionspolitikken er nødvendig, og det er en glædelig udvikling, at regeringen har erkendt det, men man er alligevel ikke rigtig klar til at tage skridtet fuldt ud.

Det afgørende i den situation, der foreligger nu, er efter min mening ikke, om apartheidsystemet falder, for det gør det, men hvor hurtigt vi kan få det til at gå, og på hvilken måde dette styre kan fældes.

Det er ikke klart, om det bliver muligt at gennemføre en nogenlunde fredelig overgang til demokrati. Og spørgsmålet er, hvordan man bedst forhindrer, at apartheidregimet vælger at kæmpe voldeligt til det sidste. Alt så med andre ord: hvordan kan vi bedst sikre, at fasciststyret tvinges til at kapitulere?

Det kan kun sikres, hvis det står fuldstændig klart, at der ingen som helst støtte vil kunne hentes fra omverdenens side, hvis al forbindelse straks afbrydes, hvis det internationale samfund gør det fuldstændig klart, at modstanden vokser i Sydafrika og uden for Sydafrika, og gør det klart for raciststyret, at der ikke findes nogen forhandlingsvej, men kun findes den mulighed, at styret nedlægger våbnene og giver op. Det skal stå krystalklart for regimet i Pretoria, og det gør det kun ved, at man sætter fuld damp på sanktionspolitikken.

Jeg synes også, det er klart dokumenteret, at sanktionspolitikken nytter, og at det nytter, at der er lande som f.eks. Danmark, der går foran med hensyn til sanktionerne. Sanktionerne breder sig trods alt; selv i de store vestlige lande er der sanktioner undervejs, og det er utrolig vigtigt, at man fra dansk side gennem det, at man er forud, fortsætter med at lægge et pres på disse lande. Jeg synes, erfaringerne viser, at det nytter.